

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.483 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN GORP, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 9 november 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 november 2008.
- 1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 februari 2009.
- 1.3. Op 17 februari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 februari 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een christen te zijn van Arabische origine, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 juni 1974 in Aleppo stad. U woonde heel uw leven in Aleppo stad en leefde er bij uw moeder. Uw vader was sinds zijn pensioen teruggekeerd naar zijn geboortedorp Dhzeidi in de provincie Idlib. Rond 2005 scheidde hij van uw moeder en hertrouwde hij. U liep acht jaar school en leerde dan het vak van metaal draaier. Sinds twee jaren ongeveer huurde u zelf een winkel in de industriële wijk Bustan al Basha en u had er een zaak met een associé, (N.W.). Op 8 of 10 oktober 2008, een donderdagavond, was u met vier vrienden en een vriend van een vriend in een cafetaria. Uw vier vrienden waren ook christenen: (M.) zat nog in uw klas en was ook een metaal draaier, diens broer (M.) zat een beetje hoger in dezelfde school, (R.) en (R.) waren eveneens metaalbewerkers, (R.) had zijn zaak naast die van u. U kende elkaar allen erg goed behalve (H.). Dat was een vriend die met (M.) meegekomen was. Hij was een paar keer mee uitgeweest maar het enige dat u van hem wist is dat hij een moslim is en dat hij veel reisde maar u wist niet welk werk hij deed. Jullie discussieerden er over politiek en leverden kritiek op jullie land en regime. Op zondagvoormiddag na deze discussie ging u naar de kapper. Daar belde uw broer (G.) u op om u te waarschuwen niet naar huis terug te keren omdat er vier gewapende mannen in burger naar u op zoek waren gekomen. U ging naar het huis van uw associé (N.). Daar trachtte u uw vriend (R.) te bereiken maar hij nam niet op. Vervolgens belde u (R.) en vertelde hem het nieuws. (R.) ging poolshoogte nemen bij de ouders van (R.). (R.) belde u terug en wist u te zeggen dat (R.) gearresteerd en meegenomen was. Uw vrienden doken eveneens onder en ook zij werden gezocht. Dagelijks kwamen de autoriteiten u zoeken, tot wel vier keer per dag. Ze zochten u ook in uw zaak en bij uw vader in de provincie Idlib. U bleef een week ondergedoken bij (N.) en ging dan ongeveer twee weken bij een vriend van uw broer op een boerderij schuilen. Op 1 of 2 november reed u in een kleine vrachtwagen van Aleppo naar Turkije. U overnachtte ergens en reed verder in een vrachtwagen. U stapte over in een kleine wagen die u naar Brussel reed. U verklaart zich vluchteling in België op 13 november 2008. In België vernam u dat uw vriend (R.) ook gearresteerd zou zijn. Uw broer werd twee maanden geleden geconvoceerd en ook uw vader werd twee keer geconvoceerd om vragen te beantwoorden over u. Afgelopen zondag zou uw vader omwille van hartproblemen overleden zijn.

B. Motivering

Na uw gehoor op 12 februari 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om volgende redenen. Ter ondersteuning van uw identiteit biedt u enkel een rijbewijs aan. Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Van heel de reisroute die u afgelegd heeft, kan u met uitzondering van "Turkije" geen enkele plaatsnaam opgeven, u weet geen enkele naam van dorp of stad die u gepasseerd zou zijn. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2009, p. 16). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bood u zich zonder enig document aan. U verklaarde er met betrekking tot uw identiteitskaart dat u ze in Aleppo had achtergelaten (Verklaring DVZ, 14 november 2008, punt 18). Voor het Commissariaat-generaal legt u uw rijbewijs neer en de envelop waarmee deze verstuurd werd. Op de vraag waar uw identiteitskaart zich bevindt stelde u dat u uw ouders gecontacteerd had om u dit document te zenden maar dat ze alleen uw rijbewijs gezonden hebben. Op de vraag waar u uw identiteitskaart precies gelaten had, zei u in een koffertje waarin u al uw papieren bewaarde, maar daar zouden ze het niet gevonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2009, p. 7). Wanneer er gesteld wordt dat u geen identiteitskaart heeft om uw identiteit te bewijzen, bent u de mening toegedaan dat uw rijbewijs ook uw identiteit bewijst. Nochtans staat uw identiteitsnummer daar niet op en kent u uw eigen identiteitsnummer niet (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2009, p. 17). Tenslotte legde u ook geen enkel document of ander bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas ondersteunt.

Het volstaat niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Uw vier vrienden waarvan sprake stelt u erg goed te kennen want jullie zijn samen opgegroeid. Jullie zijn ook allemaal christen. (M.) kent u nog van in uw klas en zijn oudere broer van op school. (M.) oefent zelfs hetzelfde beroep uit als u, net als (R.). (R.) was eveneens een metaalbewerker en had zijn zaak naast de uwe en (R.)'s zaak in de wijk daarnaast. Deze vier vrienden treft u in een openbare gelegenheid. Meestal spreken jullie over jullie probleempjes, over het werk en over meisjes. (H.) is de vreemde eend in de bijt: een vriend van een vriend waar u hoegenaamd niets over weet, tenzij dat hij een vriend van een vriend is, moslim is en veel reist. Hij was een paar keer meegekomen met jullie en dat vonden jullie voldoende om

hem te vertrouwen want uiterekend de allereerste keer dat jullie een discussie over politiek van die orde voeren, is dat in de aanwezigheid van die (H.). U antwoordt affirmatief op de vraag geboren te zijn in Syrië. U bevestigt opgegroeid te zijn in Syrië. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat je in publiek niet praat over politiek in Syrië, dat dat om problemen vragen is, beaamt u dat dat waar is en stelt u dat (H.) jullie verklikt moet hebben. Op de vraag waarom men een discussie zou beginnen met iemand die men niet zo goed kent, stelt u dat jullie misschien een beetje vertrouwen in hem hadden, hij was al een paar keer meegekomen. Wanneer u tegengeworpen wordt dat u zeer goed weet wat het risico is van zo een discussie, dat het onbegrijpelijk is dat men zoiets doet in aanwezigheid van iemand die men niet kent, weet u niet anders dan te stellen dat het zo gebeurd is, dat het fout was en dat het misschien de wil van god was en dat god nu uw vader weggenomen heeft (Gehoorslag CGVS, 12 februari 2009, pp. 10-12). Het is erg ongeloofwaardig in de Syrische context dat u ten overstaan van iemand die u "misschien een beetje vertrouwt" uitlatingen zou doen die kritisch zijn naar het regime aangezien het algemeen geweten is dat informanten van de Moekhabarat in alle lagen en strekkingen van de bevolking vertoeven en er zware straffen staan op het beledigen van het Syrische staatsapparaat en zijn president.

Bij het uiteenzetten van uw vluchtrelaas voor het Commissariaat-generaal, stelde u dat men u tot wel vier keer per dag thuis kwam zoeken. U maakt op dat moment geen enkele melding van het gegeven dat men u ook elders zou zoeken. Wanneer u naderhand gevraagd wordt of de autoriteiten nooit bij (N.) zijn komen informeren naar u, zegt u van niet. Op de vraag of ze ook nooit naar de winkel geweest zijn, is het antwoord toch wel ja. Wanneer u gevraagd wordt wanneer ze in de winkel gekomen zijn, stelt u dat dit was na uw vertrek van bij (N.). U voegt eraan toe dat ze u een week na de discussie zijn komen zoeken in de winkel. De discussie vond nochtans plaats op donderdagavond, u dook vervolgens op zondag onder bij (N.) en bleef een week bij hem zodat u op donderdagavond na die discussie nog wel bij (N.) thuis moet verbleven hebben. Op de vraag waarom het hun week gekost zou hebben om uw winkel te vinden, gaf u een nietszeggend antwoord dat ze zeker het adres van uw winkel hadden maar meer bij u thuis kwamen, dat ze zelfs 's nachts bij u thuis kwamen omdat ze misschien dachten dat u thuis ging slapen. De autoriteiten zouden drie tot vier keer in de winkel geweest zijn. Op de vraag waarom u dan ontkennend antwoordde bij de vraag of de autoriteiten bij (N.) waren komen informeren naar u, trachtte u dit te verklaren door de uitleg dat bij hem thuis gezegd was. Toen hierop gezegd werd dat er 'bij (N.) gezegd werd, stelde u begrepen te hebben bij (N.) thuis. Wanneer er opnieuw gesteld wordt dat ze enkele dagen na de discussie uw thuis vinden, bevestigt u dat de discussie donderdag was en ze zondag bij u thuis kwamen. Hierop wordt u voorgelegd dat ze uw adres vinden na een paar dagen en dat van uw winkel na een week, waarop u een repliek geeft die nergens op slaat: u vroeg zich af wat ze van (N.) zouden willen, hij was niet bij jullie. Op de logische vraag waarom ze niet bij (N.) thuis geweest zijn als ze echt op zoek zouden zijn naar u, geeft u het compleet onlogische antwoord dat het effectief waar is dat hij uw associé is maar dat ze het recht niet hebben om naar hem te gaan want hij was niet bij jullie. Wanneer u gezegd wordt dat het wat bizar lijkt dat ze het recht niet zouden hebben om bij (N.) te gaan als ze iemand zoeken, geeft u het Commissariaat-generaal eerst gelijk om vervolgens te stellen dat ze dan bij al uw verwanten zouden moeten gaan zoeken, op misschien wel twintig plaatsen. Wanneer iemand echt gezocht wordt, zoekt men op de meest logische plaatsen en een van die logische plaatsen is uw winkel. Dat het een week duurt vooraleer men langs uw werk gaat is bijzonder eigenaardig, a fortiori vermits uw vriend die mee betrokken was in die bewuste discussie en die al opgepakt was, zijn zaak naast die van u had. Als autoriteiten echt iemand willen vinden zullen ze alle middelen die ter hunner beschikking staan ook aanwenden en dat ze pas na een week informatie gaan inwinnen bij uw associé, temeer jullie zaak gelegen is naast die van een andere betrokkene die al opgepakt werd, geeft te denken (Gehoorslag CGVS, 12 februari 2009, pp. 8, 13).

Gelet op het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen en het absolute gebrek aan bewijsstukken betreffende uw vluchtrelaas en reisroute, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

De enige door u neergelegde documenten, met name uw rijbewijs en de envelop waarmee die verzonden werd, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen, aangezien het enkel een begin van bewijs van uw identiteit vormt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Ten gronde.

- 2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat ten onrechte niet aanvaard wordt dat er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève minstens van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de Commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat hij, ten gevolge van het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken omtrent zijn vluchtrelaas en reisroute, zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en zijn reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt.
- 2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij ter ondersteuning van zijn identiteit enkel een rijbewijs voorlegt, terwijl hij verklaart te beschikken over een identiteitskaart, (ii) hij geen enkel reisbescheiden voorlegt, noch zijn reisweg bewijst, (iii) het erg ongeloofwaardig is, in de Syrische context, dat verzoeker ten overstaan van iemand die *"hij misschien een beetje vertrouwt"* uitlatingen zou doen die kritisch zijn naar het regime aangezien het algemeen geweten is dat informanten van de Moekhabarat in alle lagen en strekkingen van de bevolking vertoeven en er zware straffen staan op het beledigen van het Syrisch staatsapparaat en zijn president, (iv) hij incoherente en bevreemdende verklaringen aflegt omtrent de zoekacties van de autoriteiten en de plaatsen waarop er naar hem gezocht werd en (v) het door hem voorgelegde rijbewijs en de envelop waarmee die verzonden werd, niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen.
- 2.3. Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève *"a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)"*. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de asielzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielerlaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

- 2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker een rijbewijs voorlegt als begin van bewijs van zijn identiteit en ter terechtzitting een kopie voorlegt van zijn identiteitskaart. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over een identiteitskaart beschikt in Syrië en hij nog steeds veel contact heeft met zijn familie in Syrië, zodat hij niet aannemelijk maakt waarom hij geen origineel document heeft neergelegd. Bovendien heeft hij tegenstrijdige verklaringen afgelegd waar hij enerzijds tijdens het verhoor verklaarde dat hij zijn ouders vroeg hem zijn documenten door te sturen, doch dat ze enkel zijn rijbewijs toezonden omdat ze zijn identiteitskaart niet vonden (CGVS p. 7) en hij anderzijds in zijn verzoekschrift verklaarde dat hij bij het verlaten van Syrië enkel zijn rijbewijs op zak had en dat hij omwille van die hectische schuilperiode geen andere documenten meer heeft kunnen bemachtigen. Deze vaststelling houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. In tegenstelling tot wat verzoeker ook beweert, heeft de Commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het vreemd is dat verzoeker zijn eigen identiteitsnummer niet kent. De Raad leest dienaangaande in de bestreden beslissing enkel dat *“Wanneer er gesteld wordt dat u geen identiteitskaart heeft om uw identiteit te bewijzen, bent u de mening toegedaan dat uw rijbewijs ook uw identiteit bewijst. Nochtans staat uw identiteitsnummer daar niet op en kent u uw eigen identiteitsnummer niet (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2009, p. 17).”*

Verder kan de Raad enkel vaststellen dat de Commissaris-generaal terecht van oordeel is dat verzoeker noch middels documenten, noch middels verifieerbare verklaringen zijn reisweg aannemelijk maakt. Immers, zo het aanvaardbaar is dat hij van een clandestiene reis geen reisdocumenten kan voorleggen is de Raad van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen verdere toelichting kan geven over zijn reisroute en zich beperkt tot het verklaren dat hij alleen Turkije kent en hij niets zag omdat hij verborgen was achter in de vrachtwagen (gehoor p. 16). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker in het verzoekschrift vermeldt dat hij in Turkije in *“een kleine auto (is overgestapt) die hem naar België bracht”* zodat het niet aannemelijk is dat hij geen enkel ander gegeven over zijn reisroute kan vermelden. Derhalve kan niet worden geverifieerd wanneer verzoeker zijn land verliet en in België aankwam, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

- 2.5. Wat betreft zijn vluchtrelaas, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht besloten heeft dat er, gelet op het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen en het absolute gebrek aan bewijsstukken, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Gelet op de Syrische context, met name het feit dat het algemeen geweten is dat informanten van de Moekhabarat in alle lagen en strekkingen van de bevolking vertoeven en dat er zware straffen staan op het beledigen van het Syrische staatsapparaat en zijn president, kan redelijkerwijs worden besloten dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker ten overstaan van iemand die hij *“misschien een beetje vertrouwt”*, waarvan hij niets weet tenzij dat hij een vriend van een vriend is, moslim is en veel reist, uitlatingen zou

doen die kritisch zijn naar het regime toe. Verzoekers verweer dat hij zijn kritiek op het politieke leven van zijn land zeker niet publiek geuit heeft, hij in de vertrouwdsheid van een vriendschappelijk gesprek zijn eerlijke mening op het Syrische regime heeft gegeven, het gesprek onbewust op het politieke onderwerp kwam en hij er bovendien rechtmatig kon op vertrouwen dat H. geen verrader zou zijn, wijzigt niets aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn vrienden in het bijzijn van een relatief onbekende derde een gesprek zouden voeren waarbij kritiek wordt geuit op de Syrische overheid en de politiek.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven met betrekking tot de beweerde zoekacties door de autoriteiten niet betwist zodat deze door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

- 2.6. Zo verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, constateert de Raad dat hij, hoewel hij stelt dat de beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming gebrekkig en niet naar behoren gemotiveerd is, zelf nalaat concreet uit te werken waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op dit statuut. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 2.8. De andere stukken ter terechtzitting neergelegd, met name een kopie van een huurcontract, een brief van zijn broer en een brief van Dr. Bollen wijzingen niets aan hoger vermelde vaststellingen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.